

τιμωμένη, οὐδέποτε ἐγέλασεν ἐν τῷ βίῳ της. Ὁ σύ-
ζυγος αὐτῆς, ὁ κόμης τοῦ Kilmarnock, ἀπεκτελέσθη
διὰ πολιτικῶν ἐγκλημμάτων τῷ 1746.

Γονεῖς, λάβετε ὑπὸ σπουδαίαν σκέψιν τὰς πρώτας
ἐνδείξεις τῆς ζηλοτυπίας τῶν τέκνων ὑμῶν. Ἐκα-
στον νεόνυτον ἀξιοπαισιν ἔχεται εἰς τὰ μεγαλειότατα
τέκνα ὡς ἡρώδην εὐαρεστέον, ὡς προθυμὴν χάριτα εἰς
τὴν οἰκογένειαν. Ἡ ζηλοτυπία ἐξεργάζεται εἰς τὰς
καρδίας τῶν νέων πολὺ ἐγκολιότερον παρ' ὅτου φαν-
ταστικὰ καὶ ἀκαταστάτα ἔστιν ἡ ἀσθένεια ἐν αὐ-

Εἶναι εἰκὼν, ἥτις συχνότατα διέρχεται ἀπαράτηρη-
τος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, ἀν καὶ συνεχῶς ἡ ἀνυ-
πομονήσῃ δὲν θάνη εἰς τὸ σημεῖον τῆς ὑπομονῆς τῆς
εἰκόνος μας, οὐτ' ἔχει τὴν ἀσπλὴν ἐκείνην χάριν τῆς κο-
ρασίδος, οὐχ ἦτον οὐδέποτε διηγείσθαι ἐν ἡμῖν τὴν
σκέψιν ποσάκις ἀπὸ γε ὁ ἄνθρωπος ἐξέτασε νὰ προ-
τρέξῃ τοῦ προσωρισμένου καὶ νὰ προλάβῃ περιστάσεις,
ὧν ἡδυνάτο ἐπίσημ' εὐκόλως νὰ ἀντιμετώπιζῃ τὴν ὀρί-
μαντιν.

ΑΠΟΤΕΛΙΣΜΑΤΑ

τάζεται τις. Ἀρ' ἤτοι ὁ πρωτότατος ἐφόνευσε τὸν
ἀδελφόν του, ἡ ζηλοτυπία θέλει πάντοτε ὁδοῦ!

ΚΑΙΝΕΡΑ

Ὁραὶν εἰκόνα ἀνυπομονήσεως ἐπιτυχαστῆν καὶ
εὐφροσύνην παραθετομένην εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.
Ἡ μικρὰ κόρη μὴ δυνάμενη νὰ πῇ τὸ περιεχόμενον
τοῦ κυλίσκου διότι, καὶ εἰς ἐγὼ αὐτὴν εἰς πινάκιον,
ὅπερ ἐγείρει μετὰ χάριτος, καὶ φασὰ ἐπανειλημμέ-
νως ὅπως πῇ αὐτὸ κατὰ δόσεις.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΓΡΕΒΗΣ

Ἡ παρατεταμένη εἰκὼν τοῦ Ἰουλίου Γρεβῆ,
τοῦ νῦν προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Γνωρί-
ζουσιν οἱ ἀναγνώσται, ὅτι ὁ Ἰούλιος Γρεβῆς ἐξελέγ-
θη πρόεδρος πέρυσιν τῇ 18/30 Ἰανουαρίου τοῦ 1879
μετὰ τὴν παραιτήσιν τοῦ Μακμαρόν. Ὁ Ἰούλιος Γρε-
βῆς γεννηθεὶς τῇ 1813 ἀγῆ σήμερον τὸ 67 ἔτος τῆς
ἡλικίας του. Ἐσπούδασεν ἐν Παρίσι τοὺς 20 νομικὰ καὶ
ὡς συνήγορος μετεχειρίσθη τὴν ἐγγλωττίαν αὐτοῦ εἰς
ὑπεράσπισιν τῶν ριζοσπαστῶν. Τῇ 1848 διωρίσθη εἰ-

επαγγελεύς τοῦ νομοῦ του καὶ ἔπειτα ἐξελέγχθη μέλος τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως, ἐν ἣ ἑθαυμάσθη διὰ τὴν υπερσπασίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προεδρίας. Μετὰ τὸ πραξικόπημα περιορίσθη εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ επαγγέλματος του καὶ μόνον κατὰ τῷ 1868 ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΚΑΚΗΣ ΕΞΕΩΣ.

ΑΛΗΘΕΣ ΣΥΜΒΑΝ

Ἡ Λίτσα Βλέικ, κόρη ὠραιότατη καὶ ἀπαράμιλλος τὴν καλλονὴν, ἔζη ἐν μεγαλοπόλει τινὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ νεᾶνις αὕτη εἶχε καὶ ἄλλους μὲν καλοὺς φίλους, ἰδίως δὲ ἱατρόν τινα νέον, ὅστις βλέπων συχνάκις αὐτὴν ἐν συναναστροφαῖς πίνουσας οἶνον καὶ ἀρσεσκομένην εἰς τοῦτο, ὑπέδειξεν αὐτῇ τὸν ἐκ τῆς ἐξέως ταύτης μέλλοντα κίνδυνον καὶ τὴν βλάβην τὴν προσγινομένην εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν νέους. Ἄλλ' ἡ κυρία Λίτσα Βλέικ περιεφρόνει τὰς εἰλικρινεῖς συμβουλὰς τοῦ ἱατροῦ καὶ διεβεβαίον αὐτόν, ὅτι οὐδεὶς φόβος μὴ αὐτὴ περιπέσῃ εἰς τὸ ἐλάττωμα τῆς μέθης· ἂν δὲ τινες ἀδύνατοι τὸν χαρακτῆρα νέοι εἶχον τὴν μωρίαν νὰ κάμνωσι κατὰχρησιν, δὲν ἔπεται, ἔλεγεν, ἐκ τούτου ὅτι καὶ αὕτη ἔπρεπε ν' ἀπέχῃ τοῦ οἴνου. Ἰδὼν δὲ ὁ ἱατρός ὅτι αἱ συμβουλὰι του ἀπέβαινον ἀνωφελεῖς, ἔπαυσε πλέον προτρέπων αὐτὴν εἰς τὴν ἀποχὴν τοῦ οἴνου. Μετ' ὀλίγον, ἡ νέα αὕτη ὑπανδρευθεῖσα πλούσιον ἐκ Νέας Ὑόρκης ἐμπορομεσίτην κατώκησεν ἐν μεγαλοπρεπεῖ οἰκίᾳ, κεκμηνὴ παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως· μετὰ τοσαύτης δὲ πολυτελείας παρευρίσκειτο εἰς τὰς τοῦ συρμοῦ συναναστροφάς, ὥστε ὁ ἐγγύριος τύπος πολλάκις ἔγραψε περὶ τούτου. Τέλος δὲ ὁ σύζυγός της ἐνεκα μεγάλων περιπετειῶν τῆς συζύγου του ἀπεβίωσεν ἀφῆσας αὐτὴν πτωχήν. Ὁ πρῶτος αὐτῆς φίλος, ὁ ἱατρός, συχνάκις ἠρώτα, ἀλλ' οὐδὲν ἰδύνατο νὰ μάθῃ περὶ αὐτῆς· προσκληθεὶς δὲ ποτε χάριν ὑπηρεσίας εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ διερχόμενος μίαν τῶν ὁδῶν τῶν παρακειμένων εἰς τὸν ποταμόν, βλέπει ἀνθρωπὸν τινα παρὰ τὴν θύραν οἰνοπνευματοπώλειου, ἀποτόμως προσπαθοῦντα ν' ἀφαιρέσῃ σάλιον ἐκ τῶν ὤμων ρυπαρᾶς καὶ ῥακενδύτου γυναικὸς, ἥτις ἐν καταστάσει μέθης διατελοῦσα, ἐφώναζε δυνατὰ, «δὲν σοὶ ἀφίνω τὸ σάλιον μου τοῦτο, εἰς ὃ συνίσταται ὅλη ἡ περιουσία μου.» Τότε ὁ ἱατρός ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν προύκωρσε πρὸς τοὺς ἐρίζοντας καὶ ἐκστατικῶς εἶπε·

«Πῶς Λίτσα ἐφθάρσας εἰς τοιαύτην ἐλκεσινὴν θέσιν;»

Ἐκείνη δὲ ἀμέσως ἀναγνώρισας τὸν ἱατρὸν ἠρυθρίασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, προσπαθοῦσα ν' ἀποσπᾷ τὰ μικρὰ τεμάχια τοῦ ἄλλοτε πολυτίμου σαλίου της, ἀτινα ἐκρέμαντο ἐκ τῶν ὑβραχίονων της.

Τί δικαίωμα ἔχεις ν' ἀφαιρέσῃς τὸ σάλιον τῆς; εἰπεν ὁ ἱατρός· εἰς τὸν οἰνοπνευματοπώλην. Ἡ γυνὴ αὕτη ἀπήντησεν· ἐκεῖνος, καθ' ἑκάστην ἔρχεται καὶ πίνει καὶ ἄχρι τοῦδε μοὶ ὀφείλει ἀρκετὰ χρήματα.

διὰ τοῦτο μετεχειρίσθη αὐτὴν τοιούτῳ τρόπῳ, ὥστε τὴν ἀναγκάσω νὰ μὴ συχνάζῃ πλέον ἐδῶ.

Τότε ἡ Λίτσα λησμονήσασα τὸ πᾶν, ἐκτὸς τῆς ἀρέξεώς της, ἥτις ἤρχισε νὰ παύῃ, καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν παραπεποιημένην φωνήν, λέγει· «Ὁ ἀνθρώπος οὗτος μολονότι ἐκέρδησεν ὅλον τὸ χρήμά μου, δὲν μοι δίδει οὐδὲ ἐν ποτὶν διὰ τὸ ὅποιον χάνομαι, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ τὸν ἀφίσω ν' ἀφαιρέσῃ καὶ τὸ σάλιον μου.» Ἀκολουθεῖ μοι, εἶπεν αὐτῇ ὁ ἱατρός, καὶ θὰ σὲ ὀδηγήσω ποῦ νὰ ὑπάγῃς, ἵνα λάβῃς καλὴν τροφὴν καὶ ὑγιεινὴν, προσπαθὼν διὰ τοῦ οἴκτου νὰ καταβάλῃ τὴν ἀηδίαν, ἣν προῦξενεῖς εἰς αὐτόν ἡ πρότερον φίλῃ του. Θὰ μοὶ δώσῃς νὰ πῶ καὶ μίαν σταγόνα οἰνοπνεύματος; τὸν ἠρώτησεν ἡ Λίτσα μετὰ προθυμίαν· ὄχι, ὄχι. Ἐκεῖ ὅπου θὰ ὑπάγῃς θὰ σὲ διδάξωσι νὰ ζῇς χωρὶς τοιούτων ποτῶν. Εἶναι πολὺ ἀργὰ· σὰς λέγω ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἄνευ αὐτοῦ.

Ἰδοὺ λοιπὸν, φίλε μου, σὰς δίδω τὸ σάλιον μου, ἂν μοὶ προμηθεύσῃτε ἐν καλλίτερον καὶ δυνατώτερον ποτόν. Ὁ ἱατρός ἐν τούτοις ἐξηκολούθει συμβουλευῶν αὐτὴν νὰ παραιτηθῇ τῶν ἀπαιτήσεών της τούτων, καὶ νὰ μεταβῇ, ἐκεῖ ὅπου ἤθελε τύχει περιποιήσεως καὶ προστασίας· μετεχειρίσθη δὲ πᾶν μέσον ἵνα τὴν πείσῃ ἀλλ' αὕτη μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας, παρατηροῦσα αὐτὸν εἶπε· Τώρα λοιπὸν Κάρολε, δός μοι 50 τάληρα χάριν τῆς παλαιᾶς φιλίας μας καὶ θὰ παύσω νὰ σ' ἐνοχλῶ. Μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν καὶ τὰ χρήματά σου, προσέθηκεν ὁ οἰνοπώλης, διότι ὅταν μίαιγυνὴ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μέθην καὶ ἐξευτελισθῇ τότε δὲν δύναται νὰ σωθῇ διὰ τῶν χρημάτων καὶ στρέψας εἰσῆλθεν εἰς τὸ σαλόνιον του παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐγγεισάσας αὐτῷ ὀλίγα χρήματα τῷ εἶπε μετὰ λύπης· Φίλτατέ μοι, ἐγνώρισα τὴν γυναῖκα ταύτην, ὅτε ἦτο πλουσία καὶ ὠραία, τὸ ἀγλαῖσμα τῆς πόλεως, ἐν ἣ ἀμφοτέροι ἐξήσαμεν βλέπω ἤδη ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἐπηρεάσω αὐτήν. Μεταχειρίσθητε, λοιπὸν τὰ χρήματα ταῦτα ὅσον δύνασθε πρὸς διατροφήν της οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ ποτᾶ.» Ὁ οἰνοπώλης ἐφάνη λίαν συγκινημένος, καὶ ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ ὅτι ἡ δύνατο ὑπὲρ αὐτῆς. Ὁ δὲ ἱατρός ἀναχωρήσας ἀφῆκεν αὐτὴν τρώγουσαν ἐπὶ ξυλίνῃ τραπέζῃ ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ πατώματος καὶ οὐδέποτε ἤκουσε πλέον περὶ αὐτῆς, ἀποθανούσης ἀναμφιβόλως μετ' οὐ πολὺ ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'. — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. Ε'.

Ἡ εὐωδία καὶ ἡ ἀρθία.

Σὺν τῷ χρώματι ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι εἰς τὸ ἄνθος, ὅπερ ἐπίσης γίνεταί ἐκ τοῦ χυμοῦ. Εἶναι ἡ εὐωδία. Πόσον τερπνὴ εἶναι αὕτη εἰς τὰ ῥόδα! Καὶ πόσον διαρκής! Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀνεύρητε αὐτὴν εἰς τὸν χυμόν, ἐξ οὗ τὸ ῥόδον γίνεταί. Συνήθως ἀσθενεστάτη ὁσμὴ ὑπάρχει εἰς τὸν καυλόν, δι' οὗ ὁ χυμὸς ἔρχεταί· εἰς τὸ